

ΚΔ'.

Ο ΡΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΜΕ το έργο μου «Φιντανάξ», που παίχτηκε στα 1921 στο θέατρο Κυβέλης, άρχισε μιά άλλη δλώς διόλου περίοδος της θεατρικής μου δράσεως. Αυτό το έργο είχε μεγάλη λαϊκή επιτυχία. Ίσως σ' αυτό δέν συνετέλεσα τόσο εγώ, όσο οι ήθοιοι, που τους ήθθαν οι ρόλοι που είχα γράψει... γάντι, όπως λένε στη θεατρική γλώσσα, ήμα ένας ρόλος ταιριάξει πολύ στον ήθοιο. Κάθε βράδυ ήταν το θέατρο γεμάτο, μιά πρό πάντων τά Σαββατοκύριακα δέν έβρισκες θέσι και πολλός κόσμος στεκόταν όρθιος. Μιά απ' αυτές τις βραδείες, με πλησίαζε ένας άγνωστός μου άξιοτερέστατος κήριος, μου πιάνει τά δυό μου χέρια, μου τά σφιγγει και μου λέει μ' ένθουσιασμό:

—Τά συγχαρητήριά μου, κήριε Χορν, το έργο σας είνε έκτακτο!

—Εγώ, καθώς καταλαβαίνετε βέβαια πολύ καλά, κολακεύτηρα και έσπευσα θεριά νά τον ευχαριστώ. Τότε αυτός πρόσθεσε:

—Όλοι οι ήθοιοι παίζουν πολύ ώραία, μιά πρό πάντων έμένα μου άρέσει ή δεσποϊκή Ν... Ου ήταν δυνατόν νά μου τή συστήσετε γιά νά την συχαρώ;

—Ευχαριστώ.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή διευθυνόμουνα στα παρασκήνια. Τόν πηρα λοιπόν μαζί μου και τον σύστηρα στη δεσποινίδα που θαύμαζε.

Ύστερα από δυό-τρεις μέρες, μιά νύχτα, μετά την παράσταση, έπηγα με αυτοκίνητο, μαζί με φίλους συγγραφείς και δημοσιογράφους και μερικώς θεατρίνες, σ' ένα από τά διανυκτερεύοντα υπαίθρια κέντρα των προαστείων, γιά νά γλεντήσουμε κομμάτι. Ήταν μιά ώραία φθινοπωρινή βραδεία και το ύπαυθος ήταν άκόμη επιθυμητό. Εκείνη όμως την ώρα σχεδόν ήμαστε μόνοζοι μας. Μόνο πέρα μακρού, σ' ένα απόμερο του κήπου, κάτω από ρομάντζα, είχε ζητήσει καταφύγιο ένα ζευγαράκι. Ούτε δόσαμε προσοχή ποιοί ήταν. Μιά έπειδή το γλέντι το δικό μας είχε άναψη αρκετά και άρχισε νά ζημερώνη, τή ευτυχισμένο ζευγαράκι θά έπρεπε νά φύγη, έστω και αν δέν ήθελε νά έατεθή στα μάτια μας. Δέν θά περιμενε εκεί νά τους ειρη ό ήλιος και νά τους κώχη τή ρομάντζα! Κάποτε λοιπόν τους βλέπουμε νά γλιστράνε άπό τής λεύκα το μυστηριό πρός το φώς. Γιά νά φύγουν, έπρεπε αναγκαστικά νά περάσουν από κοντά μας. Τί νά δω εγώ! Ήταν ό ύποχρωμικότατος κήριος μαζί με τή θεατρίνα που θαύμαζε και που εγώ του είχα συστήσει. Πέρασαν κοντά μας και μιάς χαίρετσαν. Εκείνη μόνο με μιά άπλή και ντροπαλή κλίση τής κεφαλής. Αυτός όμως στάθηκε, με πλησίασε, μου έπιασε το χέρι, μου τό έσφιξε και ρίχνοντας βλέμματα ένθουσιασμού πρός το κορίτσι που προχωρούσε πρός το αυτοκίνητό τους, μου λέγει μ' ευγνωμοσύνη:

—Σας ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ!

Τότε κατάλαβα τί αλήθεια που είνε αυτή που λέει κάποιος φιλόσοφος, που τώρα δέν θυμάμαι καλά τ' όνομά του: «Οι συγγραφείς, χωρίς νά το υπονοιάζονται, μ' αυτά που γράφουν κάνουν πολλούς ανθρώπους δεστυχιμένους», μιά και άλλους πολύ ευτυχισμένους». Μιά μόνο ήταν ή διαφορά, πώς εγώ τώρα το ήξερα!

Πέρασε αρκετός καιρός και μιά νύχτα, στις μικρές ώρες, έπιτανα σ' ένα γαλακτοπωλείο. Σ' ένα τραπέζι καθόταν αυτός ό ευγενέστατος κήριος, που πάντα όταν μ' έβλεπε μου έπιανε το χέρι γιά νά με συχαρή ή γιά νά μ' ευχαριστήσει. Τόν χαϊρέτησα και κάθησα σ' ένα άλλο άδειο τραπέζι. Σέ λίγο όμως σηκώνεται σιγά-σιγά και γυρνάει, μου πιάνει το χέρι, χωρίς νά μ' ευχαριστήσει αυτή τή φορά, και κάθεται δίπλα μου. Σάν νά δυσκολευόταν νά μου άρχισή κοινέντα, σάν κάτι νά ήθελε νά μου πη και δέν τολμούσε. Σέ λίγο όμως με ρώτησε:

- Μήπως είδατε τήν κομωδιά που παίζεται στού 'Αργυροπούλου;
- Ναι, τήν είδα.
- Τί ώραία που παίζει αυτή ή μικρούλα που κάνει το κορίτσι;
- Ναι, αρκετά καλά.
- Είνε και πολύ νόστιμη!
- Σας άρέσει;
- Μά πολύ, μήπως τή γνωρίζετε;

—Ως τώρα ήξερα πως οι συγγραφείς κάνουν μερικούς ευτυχισμένους με τά έργα τους. Μά τώρα φαίνεται πώς ό ύποχρωμικότατος θαυμαστής μου γύρευε τήν εύτυχία του από μένα και έργο ξένο! Είχα κέφι εκείνη τή βραδεία, όπως άλλως τε έχω πάντα κέφι τις μεταμε-

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

—Νά τής το πω και είν θέλει...
—Α, ναι, σας παρακαλώ πολύ! Νά σας δώσω τή διεύθυνσί μου και είν δέχεται, μου γράψετε.
—Δέν θά λείψω.
Μου έδωσε τήν κάρτα του και τήν έβαλα στην τσέπη μου με τήν ύπόσχεσι νά μιν άργήσω νά του δώσω είδησι. Έπειτα τόν χαϊρέτησα κα' έφυγα, νομίζοντας πώς τό έπεισόδιο θά τελείωνε ως έδώ και πώς ή κάρτα του θά πετιότανε στον κάλασο των άχρήστων.

Ύστερα από μέρες όμως, στο θέατρο «Κεντροκόν», που έπαίζε ό θίασος τών 'Αργυροπούλου, διηγώμουνα τό έπεισόδιό μου αυτό σε κύκλο ήθοιοών και συγγραφέων. Όλοι έσκασαν στα γέλια και ήθελαν νά γνωρίσουν τό σκάνιο αυτό νόμμερο. Ένας μάλιστα από τους συναδέλφους μου μου είπε:

—Και γιατί δέν του γράψεις νύθη νά γελάσουμε; Έσύ θά πάζ μαζί του και με τή μικρούλα και έμεις, ειδοποιημένοι, θάρθουμε τήν ίδια ώρα στο διπλανό τραπέζι νά γελάσουμε.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή έπιτανε γιά τήν πρόβα και ή περί ής ό λόγους. Τή φώναξαν όλοι οι άλλοι κοντά και τής πρότειναν νά πρωταγωνιστήσθ σ' αυτή τή φάρασα που θά παίζαμε στον άρχει θέατηστή μου και θαυμαστή τής.

Αυτή, άλλο που δέν ήθελε, δέχτηκε άμέσως κα' έτσι αναγκάστηκα κα' εγώ νά βγάλω τήν κάρτα του από τήν τσέπη μου και νά τού γράψω δυό λέξεις και νά τή σταλώ σπύτι του με έναν ταξιδιέτη του θεάτρου

Τήν ώραμένη βραδεία ήθεσε αυτός από νορίς στην παράσταση και με βρήκε στο θέατρο. Κάθησε κοντά μου και όλο στροφηγούριζε στο κάθισμά του σάν ν' άνυπομονούσε πότε θάρθη ή ώρα νά καθήση δίπλα-δίπλα στο αυτοκίνητο με τήν ώραία θεατρίνα. Τη στιγμή που βγήκε αυτή στη σκηνή, τά μάτια μου έλαμναν από ευχαρίστησι και τά χέρια τον ξεσπούσαν σε χειροκροτήματα. Οι άλλοι όλοι οι μνημένοι στη φάρασα, όλο κα' στροφηγούριζαν εκεί σάν τις μίγες, έορχιζαν έρευνητικά βλέμματα υπό θύμα και μου χαμογελούσαν ένδεικτικά. Έπί τέλους, τελείωσε ή παράσταση, όλος ό κόσμος έφυγε κα' εγώ έμεινα μ' αυτόν στο καφενείο νά περιμένουμε τήν έξοδο τής μικρής. Οι άλλοι οι σύντροφοι, καθισμένοι παράμερα, είχαν καρφωμένα τά μάτια πάνω μας. Έξαφα όμως φαίνεται νά προβάη από τήν πόρτα τής σκηνής και νά προχωρή πρός το καφενείο ή άναμενομένη, μέσα σε κύκλο συναδέλφων τής. Με τό στανιό όλοι κρατούσαν τά γέλια. Μόλις έφτασε κοντά μας, άποχρωσιστη από τούς έφρους και ήθεσε στο τραπέζι μας. Εκείνος σηκώθηκε, κορδάθηκε, εγώ έκανα τάς συστάσεις και τότε τής φίλησε το χέρι.

Τό τραπέζι το άλλο, που καθόντουσαν όσοι μάζε παρακολούθουσαν, τώρα είχε πέννα. Έτοιμαζόντουσαν όλοι αυτοί νά μάζ παρακολουθήσουν: Συγγραφείς, δημοσιογράφοι, ό θίασος δόλοκληρος και όλοι οι φίλοι των ήθοιοών. Όλα προμηνούσαν μεγάλο γλέντι. Ευτυχώς που ό ένδιαφερόμενος δέν είχε πάρε καθόλου χαμίρα, γιати, φαίνεται, ήταν άφοσιωμένος σ' εκείνη που μόλις πρό όλίγων λεπτών έγγώρισε και που τόσον καιρό έθαύμαζε. Αυτή μόλις συγκατούσε τά γέλια τής και άλλαζε ένδεικτικές ματιές με τούς άλλους συναδέλφους τής.

Άποφασίσαμε νά ζηνήσουμε. Αυτός είχε αυτοκίνητο έτοιμο και μάζ περιμενε. Μπήκαμε μέσα και σε λίγη ώρα, όταν φτάσαμε πειά στη Λεωφόρο Συγγρού, αντίληφθηκα πώς τρία άλλα αυτοκίνητα μάζ παρακολούθουσαν, με όλους τούς φίλους σαρδελήδρον στοιβαγμένους.

Αυτός μέσα στο αυτοκίνητο μιλούσε όλο γιά θέατρο. Έβρισκε πώς ή ύπόχρωμους θεατρικές έπιχειρήσεις δέν είνε καθόλου καλές, γιати δέν έχουν και ανάλογα χρηματικά μέσα και πώς εσκόπευε αυτός, ήμα τελειώσι κάτι άλλες δουλειές που έχει, νά κάνει μόν μεγάλη θεατρική έπιχείρησι. Όλα αυτά βέβαια ήσαν γιά νά τον πάρη το κορίτσι γιά πλούσιο και γιά νά τού φανή εύνοιά, με τήν έλλειπά πώς αυτή θά είνε ή πρωταγωνιστρία τής μελλοντικής έπιχειρήσεώς του.

Φτάσαμε στη Γλυφάδα, καθήσαμε σ' ένα τραπέζι και παραγγείλα-

□ □ □ Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ □ □ □

Ο μέγας Άγγλος ποιητής Μίλτων.

με φαγιά και κρασιά. Σε λίγο, φτάνει και ολόκληρη η παρέα και κάθεται ἀρεφέστατα στο διπλανό τραπέζι που έτυχε να είνε άδειο. Αί, τότε αυτός, με όλη την περιοχή άφέλειά του, φαινεται πως κάτι αντίληφτηκε ήταν πείσι καιρός. Κάτι μάλιστα ελεπε στη ντάμα μας:

— Οί συνάδελφοί σας δέν είνε αυτοί;
 'Εκείνη όμως με μεγάλη ψυχραμία ελεπε:
 — Είδατε σ'αμπτώσις! Ούτε ραντεβού νά είχαμε δώσει!

Σε λίγο, θταν άναψε το γλέντι, ο ευγενέστατος συνοδός μας έστειλε και δυό μπουκάλες κρασί στην άλλη συντροφιά. 'Εκείνοι δε όλω σηκώσαν τα ποτήρια τους και έπαιαν στην ύγεια μας, ζυττάζοντας δε ένδειχτικά έμένα, με σηκωμένα τα ποτήρια, σαν να ήθελαν να μού σφουρίξουν: «Στήν ύγεια του κοιτού!»

Μά το πράγμα άρχισε να παραγίνεται, γιατί θταν ή άλλη παρέα ήθεσε στο κέφι, σαν νά έφριζε και μερικους πόντους γιά τον σύντροφό μας. Τότε αυτοί, με ευγένεια πάντα και χωρίς να δείξει τίποτα, μās λέει:

— Δέν ηγαίνουμε έμεις;
 Και έπειτα, ζυττάζοντας έμένα, προσθέτει άρεφέστατα:
 — Δηλαδή, έσεις, κώριε Χόρν, μπορείτε, εάν θέλετε, να μείνετε να έξασολουθήσετε το γλέντι με την άλλη παρέα. 'Εγώ θ' αναλάβω να συνοδεύσω τη θεσποινίδα στο σπίτι της.
 Τότε όμως του άπάντησε εκείνη:
 — Μά κι' εγώ θέλω να μείνω.

Κι' εγώ του πρότεινα, γιά να συμπληρωθή το γλέντι, όπως το έπιθυμούσαν και οι άλλοι και μού έγνεφσαν:

— Γιατί δέν μένετε και σεις, να γίνουμε όλωι μιά παρέα;
 Αυτός όμως δέν ήθελε κατά κανένα λόγο. 'Ηταν άμετάπειτος. Τότε ελαμ να φύγουμε και οι τρεις μαζί, και αυτός μās παρακαλούσε, αφού μās έκανε κέφι, να μείνουμε έμεις. Τόν άφησαμε λοιπόν να φύγει ολιούμηνος και φαντάζεστε βέβαια τι γέλια έγιναν, άμα όλη ή βρωμοπαρέα ένώθηκε και βλάταμε αυτόν να φεύγει σαν άτελειμένος! ***

Δέν πέρασε όμως πολλές καιρός και μιά μέρα παίρνει το μάτι μου μέσα σ' ένα κλειστό αυτοκίνητο δυό ευγενικές μορφές. 'Ηταν αυτός και... ή θεατρίνα, που μπροστά μās το διαβολοθήλυκο τον κορδίδεαι και πρωταγωνίστησε στη φάρασα που τού παίξαμε ή μάλλον... μās έπαιξε αυτή, καθώς άπεδειχθη έξ των ύστερών.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Το ΚΕ' μέρος.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΖΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΨΕΥΤΙΚΟ ΣΤΕΦΑΝΙ

Τό δάσος είνε γεμάτο μυστήριο και άρωμα...

Γύρω όλα πράσινα-πράσινα, καταπράσινα. Μά ξεχωρίζει ένα πεύκο σεδάσιο, άημιλό, πιο φουντωτό από τ' άλλα, με χίλια άνοιχτόχρωμα βλασταράκια, όλο ζώη.

Τ' άλλα πεύκα το κρυφοκαμαρώνουν, κι' ή αύρα σφουρίζει διαφορετικά μέσ' άπ' το βαθυτράσινο φύλλωμά του.

Μά σήμερα, στην κορφή του πεύκου, κάτι χρωματιστό, πολύχρωμο, ξεφανίζει.

Μή φόρεσε στεφάνι ο βασιληάς του δάσους;
 Κάτω στη ρίζα του πεύκου — άπάντω στα ξερά βελωνικά φύλλα που σχημάτισαν στρώμα γύρω της γλυστερό κι' απαλό — ένα παιδάκι έχει καρφωμένα τα διακρυσμένα μάτια του εκεί, στο πολύχρωμο στεφάνι του πεύκου.

Είνε, ξερετε, ο άετός του...
 Άχ, πετούσε άεροσπόος, περιήφανος, και κοινωνώντας την ψευτική ούρα του, έβλεπε τα πουλιά με καταφρόνεσι.

Μά έξαφνα έπεσε σαν απόπληκτος μέσα στο δάσος και μπλέχτηκε στού πεύκον την κορφή, στού πεύκου του βασιληά, που δέν έγρισε λίγο να τó ξεφύγει.

Τό παιδάκι κλαίει στη ρίζα του πεύκου άπαρηγόρητο...
 Τ' άλλα πεύκα σφουρίζουν έχουί, χουί, χουί» περιπαιχτικά.

Μά το πεύκο άδικα τεντώνεται, άδικα λυγάει το περιήφανο κορμι, έν' άργά τώρα.

'Επρεπε να γείρει θταν το άεράκι του τó έφερε, αυτό το ψευτικό στεφάνι.

Τώρα χρειάζεται άγριοβόρι γιά να τó σείσει, να τó ξαναείσει, να τó κλονήσει, ίσως να τó ξεροκίωση, γιά να ξεμπλέξει το ψευτικό στεφάνι που φόρεσε άθελά του ο βασιληάς του βουνού...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— 'Ο φιλόδοξος θέλει ν' άνεθι ψηλά. 'Ο μεγαλοφυής άρκεΐται στο ύψος του.

— 'Ο μεγαλειότερος έχθρός του θανάτου είνε ή καθαριότης.

— Την πρώτη άσπη τρέχα την ξεροκλώνουμε, τη δεύτερη τη βάφουμε και γιά την τρίτη περηφανεύμαστε.

— Τίποτε δέν συμβαίνει στη ζωή ούτε όπως τó φροβιάστε, ούτε όπως τó έλπίζουμε.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

'Ο Γουσταβός Φλωμπέρ δέν ήταν μονάχα ένας από τούς ύπεροχότερους Γάλλους συγγραφείς, αλλά και ένας άνδρωπος προικισμένος με έξαιρετική συμπόνια γιά τούς δυστυχισμένους, τούς όποιους προσπαθούσε με όλα του τα μέσα ν' άνακουρίξει.

Μιά μέρα, ένώ περπατούσε στην παραλία του Μπαρριζ, άκουσε μιά γυναίκα να ξεφονίζει άτελειμμένα και συγχρόνως είδε στο πέλαγος δυό ανθρώπους που επάλαιαν με τα κώματα.

'Ο Φλωμπέρ, βλέποντας ότι κανένας από τούς συμπεριτριτάς του δέν έδειχνε διάθεσι να σώσει τούς κινδυνεύοντας, έβγαλε γρηγορά τα παπούτσια και τó σακκάκι του και ρίχτηκε στη θάλασσα.

Άν και τα ρούχα του τόν εμπόδιζαν να κολυμπή έλεύθερα, όστόσο προχωρούσε θαρραλέα μέσα στα κώματα, ώπως κατόρθωσε να πλησιάσει τόν ένα από τούς κινδυνεύοντας και να τόν βγάλει σχεδόν άναίσθητο στην ξηρά, όπου έντομεταξύ ένας ψαράς είχε βγάλει και τόν δεύτερο ναυαγό.

Τό πλήθος που συγκεντρώθηκε στην άσρογιαλιά, μόλις έμαθε την ταυτότητα του σωτήρος, ξεσπασε σε ζωηρές έπευφημιες και τόν ώδήγησε στο ξενοδοχείο του με τιμητική πομπή.

'Ο Γκό ντε Μολπασάν, εκτός τών διηγημάτων και τών λάμπωλων άλλων πεζών του, έγγραψε στα 1879 και μιά κωμωδία, κατά παραγγελίαν κάποιου κυρία Τρές, με τόν τίτλο «Η επανάληψη».

Γιά τó έργο αυτό ο περιήφανος διηγηματογράφος πληρώθηκε μόνάχα... 50 φράγκα. Φαίνεται όμως ότι, μετά την παράδοση της κωμωδίας, μετανόησε γιά την έξετελειστική άμοιβή του και έστειλε στην κυρία Τρές τó έξής χαρακτηριστικό γράμμα:

«Έργάστηκα παραπάνω από δυό μήνες, έκοπίασα όχι λίγο γιά να προσαρμόσω τó γράμμιό μου σύμφωνα με τις ύποδείξεις σας, και απέναντι όλων αυτών τί μου προσφέρετε ως άμοιβή; Πενήντα φράγκα! Τόσα δηλαδή, όσα κερδίζω σήμερα γιά κάθε άρθρο που δημοσιεύω στις έφημερίδες και που δέν με άπασχολεί πλέον τών δυό ώρών. Πρέπει να δηλογήσετε ότι ή άμοιβή είνε ελάχιστη κι' έξετελειστική. Είνε άλήθεια πως μού ύποσχεθήκατε να μού δώσετε και άλλα πενήντα φράγκα, αν παρασταθή τó έργο. Άλλ' επειδή ακριβώς έμπευθήκε ο τρόπος με τόν όποιον έγράφηκε και τó ποσό με τó όπιο έπληρώθηκε, δυσκολεύομαι να βρώ τίσσο που θ' αναλάβη να παραστήση τήν «Επανάληψη».

Είνε άγνωστον αν ο μέγας συγγραφεύς πέτυχε να άποσπάσει τó δεύτερο πενήντηκοντάδραχμο από τή σφιχτοχέρα κυρία Τρές, αλλά από τó γράμμα του πάντως μαθαίνουμε ότι οι μεγάλοι συγγραφείς έχουν κι' αυτοί τις μείριες τών...

Στην Άμερικη ιδρύθη τελευταία ένας σύλλογος, του όποιου τα μέλη έχουν ως σκοπό να προπαγανδίζουν κατά τής συνήθειας τού δανεισμού τών βιβλίων, τα όποια και έλκει, όπως και έδω και παντού, ηγαίνουν συνήθως... δανεικά κι' άγρίσιτα. Με την ευκαιρία αυτή, κάποιος άμερικανικό περιοδικό διηγείται μιά χαριτωμένη ιστορία που σχετίζεται με τόν Μάρκ Τουανι.

Μιά μέρα, ο περιήφανος εϋθυμογράφος ζήτησε από ένα γείτονα του να τού δανείσει μερικά βιβλία.

— Θα σās παρακαλέσω νάρθητε να τά διαβάσετε στη βιβλιοθήκη μου, του άπάντησε ο γείτονας. Γιατί έχω τή συνήθεια να μη άποχωρίζωμια ποτέ από τα βιβλία μου...

'Ο Μάρκ Τουανι κατάπτε τόν θυμό του και άποφάσισε να τού τó πληρώσει. Μιά μέρα λοιπόν που ο ίδιος γείτονας του τού ζήτησε ένα σκαλιστήρι, τού άπάντησε και αυτός με τή σειρά του:

— Εύχαριστώσας σας τó δίνω. Άλλά θέ μού κάνετε τή χάρι να τó μεταχειριστήτε στόν... κήπο μου! Γιατί έχω τήν κακή συνήθεια να μην άποχωρίζωμια ποτέ από τα εργαλεία του κήπου μου!...

'Ο Άλξέανδρος Δουμάς στους «Τρεις Σωματοφύλακας», τó περιήφανο και δημοφιλέστατο μυθιστόρημά του, θταν περιγράφει διάφορες σκηνές γεμάτες ήποτισμό και ήρωισμό, είχε κυριώς υπ' όμη τόν πατέρα του. 'Ο πατέρας του Δουμά έφερε τόν βαθμό τού στρατηγού και ήταν άντρας ήρακλείου διαστάσεων και άπιστευτης παλληκαριάς.

Γιά τή σωματική δύναμη του πατέρα του Δουμά διηγούνται πολλά και άξιοθαύμαστα. Κάποτε, ένώ ένεργοούσε έφιππος μιά νυχτερινή έπιθεώρησι, έπασε έπ' αυτοφόρω ένα φρούο νά κομμάται. Τότε ο Δουμάς, χωρίς να κατέβη από τó άλόγο του, έσκυψε, έπασε τόν στρατιώτη άπ' τó γιακά, τόν κάθησε άπάνω στη σέλλα και τόν μετέφερε μσοπεθαμένον άπ' τó φόβο του στο στρατηγείο.

Άλλοτε πάλι, ένώ βρισκόταν στο θέατρο, μάλωσε με κάποιον ένοχλητικό θεατή και χωρίς να χάσει καρδόν τόν πέταξε από τó θεαρείο στην... πλατεία, προς γενική κατάπληξη τών θεατών. Τέλος, κατά τόν Γαλλοαυστριακό πόλεμο τού 1792, σε κάποια μάχη, συνέλαβε ιδιοχειρώς... τέσσερες Αυστριακούς αχμαλώτους!

